

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ระบุไว้ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนว่าให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน ส่งเสริมทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ จึงจะเห็นได้ว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้เน้นถึงกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด เพื่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้เต็มตามความสามารถ สอดคล้องกับความถนัด และความต้องการของผู้เรียน ดังนั้นการจัดการศึกษาที่ดำเนินจะต้องเป็นไปเพื่อทุกกลุ่มคนและต้องสร้างให้เกิดความเท่าเทียมกัน ในสังคมและมีความสมดุลมากที่สุด (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2543) เนื่องจากคนแต่ละคนมีความสามารถหรือความเก่งแตกต่างกันและมีรูปแบบการพัฒนาเฉพาะของแต่ละคนและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาเสริมสร้างความสามารถให้กับแต่ละบุคคล ผู้สอนควรจะจัดกระบวนการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคลให้เจริญเติบโตอย่างเต็มขีดความสามารถ และนำศักยภาพนี้มาพัฒนาตนและสังคมได้อย่างเหมาะสม บทบาทของครูเป็นผู้เอื้ออำนวย กระตุ้นการเรียนรู้ รวมทั้งการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับการส่งเสริมศักยภาพของแต่ละบุคคลให้เจริญได้ถึงขีดสุด เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาคือให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข (วิชัย วงศ์ใหญ่, 2541)

แนวคิดการจัดการเรียนการสอนแนวหนึ่งที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลและเปิดโอกาสให้แต่ละบุคคลได้แสดงความสามารถด้านต่างๆ ได้ คือแนวคิดพหุปัญญาซึ่งพูดถึงเขาว่าปัญญาด้านต่างๆ 9 ด้าน Gardner (1983 อ้างใน สำอาง หิรัญบุรณะ, 2544) ได้ให้คำนิยามคำว่า “พหุปัญญา” คือความสามารถในการแก้ปัญหาหรือรังสรรค์ หรือประดิษฐ์สิ่งที่มีคุณค่าในสังคมที่ร่วมวัฒนธรรมกัน โดยคนบางคนมีความสามารถพิเศษสูงในด้านต่างๆ กัน ได้แก่

1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูด เช่น นักเล่านิทาน นักพูด นักการเมือง หรือการเขียน เช่น กวี นักเขียนบทละคร บรรณาธิการ นักหนังสือพิมพ์ ปัญญาด้านนี้ยังรวมถึงความสามารถในการหว่านล้อม อธิบาย
2. ปัญญาด้านตรรกและคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการใช้ตัวเลข เช่น นักบัญชี นักคณิตศาสตร์ นักสถิติ และเป็นผู้ที่ทำให้เหตุผลได้ดี เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักตรรกศาสตร์ นักจัดโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ปัญญาด้านนี้รวมถึงความไวใน

การเห็นความสัมพันธ์แบบตรรกวิทยา การคิดเชิงนามธรรมและการคิดที่เป็นเหตุผล (cause-effect) และการคิดคาดการณ์ (if-them) วิธีการที่ใช้ได้แก่ การจำแนกประเภท การจัดหมวดหมู่ การสันนิษฐาน การสรุป การคิดคำนวณ และการตั้งสมมุติฐาน

3. ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการมองเห็นพื้นที่ ได้แก่ นายพราน ลูกเสือ ผู้นำทาง ตลอดจนสามารถคิดปรับปรุง หรือคิดหาวิธีการใช้เนื้อที่ที่ดีได้ เช่น สถาปนิก มัณฑนากร ศิลปิน นักประดิษฐ์ ปัญญาด้านนี้รวมไปถึงความไวต่อ สี เส้น รูปร่าง เนื้อที่ และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเหล่านี้ นอกจากนี้ยังหมายถึงความสามารถที่จะมองเห็นและแสดงออกเป็นรูปร่างถึงสิ่งที่เห็นและความคิดเกี่ยวกับพื้นที่

4. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก ได้แก่ นักแสดง นักแสดงใบ้ นักกีฬา นาฏกร นักฟิสิกส์ และความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ เช่น นักปั้น ช่างซ่อมรถยนต์ ศัลยแพทย์ ปัญญาทางด้านนี้รวมถึงทักษะทางกาย เช่น ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีต และความไวทางประสาท

5. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ มีความสามารถสูงทางด้านดนตรี ได้แก่ นักดนตรี นักแต่งเพลง นักวิจารณ์ดนตรี ปัญญาทางด้านนี้รวมถึงความไวในเรื่องจังหวะ ทำนอง เสียง ตลอดจนความสามารถในการเข้าใจและวิเคราะห์ดนตรี

6. ปัญญาด้านบุคคล และมนุษย์สัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และเจตนาของผู้อื่น ทั้งนี้รวมถึงความไวในการสังเกต น้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง ทั้งนี้มีความสามารถสูงในการรู้ลักษณะท่าทางต่างๆ ของสัมพันธภาพของมนุษย์ และสามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เช่น สามารถทำให้บุคคลหรือกลุ่มปฏิบัติตาม ได้แก่ นักสังคมวิทยา นักมานุษยวิทยา นักประชาสัมพันธ์ นักจิตวิทยา

7. ปัญญาด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือ มีความสามารถสูงในการรู้จักตนเอง และสามารถประพจน์ตนได้จากความรู้จักตนนี้ ความสามารถในการรู้จักตนเอง ได้แก่ รู้จักตนเองตามความเป็นจริง เช่น มีจุดอ่อน จุดแข็งเรื่องใด มีความรู้เท่าทันอารมณ์ ความคิด ความปรารถนาของตนเอง มีความสามารถที่จะฝึกตนเอง เข้าใจตนเองและนับถือตนเอง ได้แก่ นักจิตวิทยา นักบำบัด นักเทววิทยา นักวางแผน

8. ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือ ความสามารถในการสังเกตเห็นลักษณะเดียวกันของพันธุ์พืช สัตว์ และสามารถศึกษาความสัมพันธ์ของพันธุ์ต่างๆ ได้ ได้แก่ ชาวนา ชาวสวน นักธรณีวิทยา นักพฤกษศาสตร์ นักกีฏวิทยา สัตวแพทย์ นักสมุทรศาสตร์

9. ปัญญาด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต (Existential Intelligence) คือ มีความสามารถในการศึกษาความหมายของชีวิตและจักรวาล ศึกษาความหมายของความตาย และประสบการณ์อันลึกซึ้งเกี่ยวกับความรัก ความเมตตาและศิลปะ เป็นปัญญาที่คิดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิต

การหาคำตอบให้แก่คำถามที่ว่า “ชีวิตคืออะไร” “พระเจ้ามีจริงหรือไม่” ได้แก่ นักเทววิทยา พระในศาสนาต่างๆ นักสอนศาสนา โยคี

จากแนวคิดทฤษฎีปัญญาซึ่งเสนอโดย (Gardner, 1983) นั้นสามารถจัดกลุ่มของเชาว์ปัญญาทั้ง 9 ด้านออกเป็น 3 หมวดดังนี้ หมวดแรกเป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับภาษาคือ เรื่องวจา/ภาษา และดนตรี/จังหวะ ความสามารถทั้ง 2 นี้เป็นความสามารถพิเศษที่ปลอดจากวัตถุ ผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมที่ใช้ดนตรี/จังหวะมาประกอบการเรียนรู้ภาษา หมวดที่สอง เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลคือ ความสามารถพิเศษด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านรู้จักตนเองและด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต อันเป็นความสามารถพิเศษที่เกี่ยวกับบุคคล ซึ่งสะท้อนให้เห็นข้อจำกัดของแต่ละคนในการมองตนในการคาดหวังจากผู้อื่น ดังนั้นผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์ การให้เหตุผล และการอภิปราย เป็นต้น ส่วนหมวดสุดท้ายเป็นหมวดเกี่ยวเนื่องกับวัตถุ ซึ่งรวมความสามารถพิเศษด้านร่างกาย/การเคลื่อนไหว ความสามารถพิเศษด้านทัศนสัมพันธ์/มิติสัมพันธ์ ความสามารถพิเศษด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ และความสามารถพิเศษด้านธรรมชาติ ความสามารถพิเศษในหมวดนี้จะขึ้นอยู่กับโครงสร้างและหน้าที่ที่แต่ละบุคคลจะต้องใช้เพื่อแก้ไขปัญหาหรือสร้างสรรค์ผลงาน กิจกรรมที่ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนคือ การแสดงบทบาทสมมุติ การแก้ปัญหา หรือการสร้างสรรค์ผลงาน (Carolyn Chapman & Lynn Freeman, 2003)

แม้ว่าความสามารถเหล่านี้จะมีการแสดงออกทางกายเฉพาะด้านแต่ (Gardner, 1983) เน้นว่า กิจกรรมต่างๆ ที่แสดงออกถึงความสามารถของมนุษย์นั้นต้องอาศัยความสามารถหลายๆ ทางมาประกอบกัน จึงจะทำได้สำเร็จ เช่น นักพูดที่ดี ก็ต้องใช้ความสามารถทางภาษา ร่วมกับการสรรหาเลือกคำที่สื่อความหมายทั้งทางระดับความคิด และระดับเสียง มาสื่อสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อ และการสื่อสารตามปกติจะทำได้ดีก็ต่อเมื่อผู้พูดและผู้ฟังมีความรู้สึกที่ดีต่อกันเท่านั้น และเข้าใจแนวความคิดของกันและกัน (ส้าออง หิริบุญธนะ, 2544) ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่ากิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีปัญญา เป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนตามความสามารถที่หลากหลายแตกต่างกันทั้งแบบสัมพันธ์กัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับการสอนภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน

การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้อง คล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา โดยการใช้ทักษะฟัง-พูด อ่าน และเขียน มีความสัมพันธ์กับหมวดแรกซึ่งเป็นเรื่องของภาษา/วจาและดนตรี/จังหวะ แนวทางในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนคือ การร้องเพลง การใช้ดนตรีช่วยจำ และการสร้างทำนองใหม่สำหรับความคิดรวบยอด เป็นต้น ส่วนหมวดที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือความสามารถพิเศษด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านตนเองและด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะทางภาษา

ด้วยกิจกรรม การวิเคราะห์ การให้เหตุผล และการอภิปราย เป็นต้น ส่วนหมวดสุดท้ายเป็นหมวด
 เกี่ยวเนื่องกับวัตถุซึ่งรวมความสามารถพิเศษด้านร่างกาย/การเคลื่อนไหว ความสามารถพิเศษด้าน
 ทักษะสัมพันธ์/มิติสัมพันธ์ ความสามารถพิเศษด้านตรรกศาสตร์/คณิตศาสตร์ และความสามารถ
 พิเศษด้านธรรมชาติ กิจกรรมที่ใช้แนวคิดทฤษฎีปัญหาเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษคือ การ
 แสดงบทบาทสมมุติ การสร้างสรรค์ผลงาน การจำแนกประเภท เป็นต้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำแนวคิดทฤษฎีปัญหามาประกอบกับการจัดกิจกรรมการ
 เรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับกำลังพัฒนา (Developing
 Level) ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จัดอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ของการ
 เรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 3 นี้ ได้มีประสบการณ์ด้านภาษาซึ่งได้พัฒนามาก่อนหน้านี้แล้ว
 และกำลังจะพัฒนาในระดับต่อไป ดังนั้นผู้เรียนจึงมีความพร้อมมากที่จะพัฒนาความสามารถด้าน
 ภาษา ขั้นตอนการสอนที่มีการประยุกต์แนวคิดทฤษฎีปัญหามีดังนี้ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นตอนที่
 ผู้สอนเตรียมนักเรียนเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน โดยการเสนอคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา
 โดยใช้สิ่งกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น ของจริง รูปภาพ บัตรคำ อุปกรณ์ ตลอดจนกิจกรรม
 ต่างๆ เช่น เกม เพลง การเล่าเรื่อง เป็นการส่งเสริมสติปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ มนุษยสัมพันธ์
 ร่างกาย ขั้นฝึก เป็นขั้นที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาทั้งความหมาย หน้าที่ และรูปแบบ โดยมีผู้สอนเป็นผู้
 อำนวยความสะดวกในการฝึกแก่ผู้เรียน เช่น ฝึกอ่านเรื่อง ฝึกได้ตอบบทสนทนาหรือแลกเปลี่ยน
 ข้อมูลซึ่งเป็นการส่งเสริมสติปัญญาด้านภาษา มนุษยสัมพันธ์ ตรรก ขั้นสุดท้ายคือ ขั้นนำไปใช้ เป็น
 ขั้นที่นักเรียนสามารถใช้และสร้างองค์ความรู้ใหม่ของตนเองได้ หลังจากที่มีความรู้ทางภาษาแล้ว
 โดยบทบาทของผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยทางภาษาในระหว่างที่ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ เช่น การเขียน
 สรุปเรื่องอย่างสั้นๆ การเขียนเรื่อง การพูดแสดงความคิดเห็น การแสดงบทบาทสมมุติ ซึ่งเป็นการ
 ส่งเสริมสติปัญญาด้านภาษา คนตรี มนุษยสัมพันธ์ ตนเอง จากนั้นผู้เรียนและผู้สอนช่วยกัน แก้ไข
 ทบทวนข้อผิดพลาดทางภาษา

นอกจากนี้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจตัวตนของตัวเองท่ามกลางความสัมพันธ์กับผู้อื่น
 และพัฒนาความสนใจในบางเรื่อง เพื่อให้ให้นักเรียนได้สามารถพัฒนาและเสริมความสามารถพิเศษ
 ทุกด้านของตนเองให้แข็งแกร่ง ผู้วิจัยจึงจะจัดกิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาที่หลากหลายโดย
 สัมพันธ์กับหัวข้อปัญหาต่างๆของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การพัฒนาด้านภาษาและสามารถใช้
 ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อใน
 ระดับสูง รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก
 ได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญาเพื่อส่งเสริมทักษะ ฟัง-พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา

สมมุติฐานงานวิจัย

1. ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา
2. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา
3. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังการใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้คือ

1. กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 43 คน ที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549
2. ตัวแปรที่จะศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดทหุปัญญา
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการฟัง-พูด อ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
3. เนื้อหาในการวิจัย ได้แก่ เนื้อหาที่คัดเลือกลงตรงกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสรุปจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนและใช้หนังสือ Network (Oxford University Press, 1998) และสิ่งพิมพ์ต่างๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการสร้างหลักสูตรแม่แบบและแผนการสอน ประเมินบทเรียนและปรับปรุงแผนการสอนเพื่อให้มีคุณภาพ เหมาะสมกับความรู้และความสามารถของผู้เรียน

2. กิจกรรมตามแนวคิดพหุปัญญา หมายถึง การจัดกิจกรรมตามแนวทางการพัฒนาปัญญา ทั้ง 9 ด้าน ได้แก่ ปัญญาด้านภาษา เช่น การนำเสนอผลงานหน้าชั้น การตอบคำถามสั้นๆจากเรื่องที่อ่าน การอภิปรายกลุ่ม และเกมภาษา ปัญญาด้านตรรกและคณิตศาสตร์ เช่น การตอบปัญหาเกี่ยวกับตรรกวิทยา การพูดสันนิษฐานเรื่องที่ได้ฟัง การเขียนการจำแนกประเภท หรือการจัดหมวดหมู่ และการเขียนสรุปความ ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เช่น การเล่าเรื่องจากจินตนาการ และการทำงานประดิษฐ์หรืองานศิลปะจากการอ่านใบงาน ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ การเล่นเกม และการสื่อสารด้วยภาษามือและร่างกาย ปัญญาด้านดนตรี เช่น การร้องเพลงและทำท่าทางประกอบเรื่องราว และการแต่งทำนองหรือเพลงอย่างง่ายๆ ปัญญาด้านบุคคล และมนุษยสัมพันธ์ เช่น การระดมพลังสมอง การแสดงสถานการณ์จำลอง และการทำงานกลุ่ม ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง เช่น การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การทำงานเดี่ยว และการเขียนสะท้อนความรู้สึกรู้สึกของตนเอง ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา เช่น การสำรวจธรรมชาติล้อมตัว และการสร้างสรรค์ผลงาน ปัญญาด้านจิตวิญญาณแห่งชีวิต เช่น การตอบคำถามเกี่ยวกับปรัชญา การดูภาพยนตร์เกี่ยวกับศาสนา การฟังดนตรีที่สร้างอารมณ์ทางศาสนา เช่น ซิมโฟนีหมายเลข 9 ของเบโทเฟน บีโมเนอร์แมสของบาค เป็นต้น การจัดกิจกรรมทั้ง 9 ด้านนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นพัฒนาและส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคล

3. ทักษะภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือทักษะการฟัง-พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ โดยทักษะการฟัง-พูดคือ การโต้ตอบบทสนทนา การตอบคำถามและการนำเสนองานหน้าชั้น ทักษะการอ่านคือ การอ่านในระดับแปลตามตัวอักษร การตีความ การสรุปความ ทักษะการเขียนคือ การเขียนสรุปความ การเขียนแสดงความคิดเห็น การวัดทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านนี้เป็นการวัดตามสภาพจริงในช่วงการทำกิจกรรมตามแนวคิดพหุปัญญา ระหว่างการเรียนการสอนในแต่ละแผน ส่วนการวัดอีกประเภทหนึ่งคือการวัดทักษะการฟัง-พูด อ่าน และเขียนก่อนและหลังเรียน โดยทำแบบทดสอบแต่ละทักษะที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

4. ผู้เรียนระดับกำลังพัฒนา หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดพหุปัญญา
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป